

Gerard de Bruin: 'MAF berichten vanuit een ontregeld brein' Uitgeverij MAF schrijverij, Dieren 2012. ISBN 9789081959407 (Hersenaandoeningen/ NAH/ Ziekte van Lyme /Motorische Afasie (MAF)/Apraxie/Tinnitus/ED/1) Zie ook: www.mafberichten.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 189 pagina's met kleine verhalen, mooie, goed geschreven, informatieve en grappige columns van Gerard de Bruin. Hij schrijft over twee jaar uit zijn leven met een niet aangeboren hersenletsel, apraxie/Ziekte van Lyme. De columns verschenen eerder op zijn weblog. Ze gaan over MAF berichten, berichten waarin hij beschrijft hoe hij, na twee steken in zijn hoofd, een ontregeld brein kreeg, en hoe dat zijn leven voorgoed veranderde.

Over de schrijver:

Gerard de Bruijn (1961) woont in Dieren met zijn vrouw Hannie en hun zoon en dochter.. Hij verzorgde cursussen en trainingen conflict en agressie management en schreef daar artikelen en een boek over voordat hij werd getroffen door NAH. Daardoor kon hij niet meer spreken, maar hij kan zich inmiddels, zij het met moeite, weer verstaanbaar maken. Samen met zijn vrouw Hannie geeft hij nu in eigen beheer een bundeling van zijn blogs uit: MAF berichten vanuit een ontregeld brein.

Korte Beschrijving:

Gerard de Bruijn schrijft humoristisch over de weg naar de diagnose die van Motorische Afasie veranderde in Apraxie en daarna in de ziekte van Lyme. Hij beschrijft hoe zijn klachten begonnen, hoe hij op 24 oktober in een hotelkamer overvallen werd en een steek in zijn hoofd voelde. De volgende dag werkte hij nog door, op een automatische piloot, met af en toe heldere momenten, maar hij voelde zich niet lekker. Op 26 oktober kreeg hij weer een steek tijdens het uitlaten van de hond en kan dan niet meer spreken.

Gerard de Bruin licht de tocht door de gezondheidszorg toe die daarna volgde, op zoek naar een diagnose, de behandelingen en onderzoeken en daarna de revalidatieperiode. Hij gaat in op emoties, terugval en verder gaan, schrijft over het harde werken dat gedaan moet worden, bijvoorbeeld om zoiets vanzelfsprekends als spreken weer te leren. Hij beschrijft de tinnitus waar hij last van kreeg en vele andere veranderingen die het leven met NAH met zich mee brengt. In de columns komen heel veel onderwerpen en thema's aan bod, die veranderden of plezierig werden in zijn leven: van op vakantie gaan, de koektrommel vullen, zelf doen maar niet alleen, en nog veel meer.

Daarbij wordt duidelijk dat hij zich gesteund voelt door zijn vrouw Hannie en zijn zoon en dochter; ze kunnen met hem lachen over blinkende schoenen, en zijn van slag als ze het nieuws horen, zijn zeer bij elkaar betrokken.

Gerard de Bruin kan over zijn leven deze MAF berichten schrijven, korte stukken waar hij een week over doet. Die zijn vol mooie en ook grappige observaties en vaak met relativeringsvermogen geschreven. En dat getuigt van levenskunst. Zeker als langzaam duidelijk wordt, in een langdurige moeizaam proces van revalideren, dat de

‘oude’ Gerard de Bruin niet helemaal terug zal komen.

Wat viel op:

De vele mooie bespiegelingen en metaforen waarmee Gerard de Bruin zaken beschrijft waarmee iemand met een NAH te maken kan krijgen: omgaan met blikken van anderen, een bezoek aan de verzekeringsarts (Jekyll en Hyde tegelijk), veel gestelde vragen, wachten, een second opinion aanvragen, het zijn er maar een paar uit de vele observaties die in de MAF berichten staan. Helder beschrijft hij ook zijn wereld, waar hij moeite mee heeft, wat hem helpt. Hoe moeizaam het bijvoorbeeld is om dagelijkse handelingen uit te voeren als spreken, in een gezelschap verkeren. En dat alles met een humoristische ondertoon, en bijzinnen waaruit blijkt hoezeer hij ook gesteund wordt door zijn familie. Een boek waarin vele mensen met een MAF brein herkenning zullen vinden en steun uit kunnen halen. Lezen dus, dit boek.

Citaten:

Pag.26: ‘Mijn hoofd brandt en fluit, woorden en zinnen blijven zich af en toe verstoppert, is het ineens wit in mijn hoofd, energie lijkt via alle poriën uit mijn lijf te verdwijnen, weg te sijpelen in de grond. De rest van de dag de ik niet veel, ga even naar bed, probeer nog wat administratie bij te werken, het lukt niet, kan mijn kop er niet bijhouden, rusteloos, angstig. Verbanden tussen net gelezen zinnen verdwijnen al snel in een dikke mist, worden na een moeizame zoektocht soms weer teruggevonden. Niets doen, dat is het beste, niets doen, niets zeggen, niets denken, niets lezen, niet bewegen.’

Pag.30-31: ‘ De deur gaat open, vertwijfeld blijven ze in de deuropening staan, de kinderen voorop, Hannie beschermend erachter. Voorzichtig lopen ze de kamer binnen, kijken me aan met grote ogen. ‘Hoi pap,’ zeggen de kinderen zachtjes. Ik knik, zeg niets, wil niet dat ze horen dat de woorden zijn gereduceerd tot nutteloze attributen, gevangen in mijn hoofd. Onze tranen vermengen zich op onze tegen elkaar gedrukte wangen, snikken dreunen als pistoolschoten door mijn hoofd. Hulpeloos van verdriet klemmen wij ons aan elkaar vast. Er is zoveel te vragen, angst, onzekerheid, te veel voor een eerste ontmoeting.’

Pag.67-68: ‘ (RGV1= regelmatig gestelde vragen)

Hoe gaat het met je?

Naar omstandigheden goed. Ik kan nu aardig berusten in de situatie, dat geeft rust en ruimte om verder te werken aan het verbeteren van mijn functioneren. Natuurlijk heb ik weleens momenten dat ik gefrustreerd, bang, onzeker, verdrietig, somber of boos ben, maar over het algemeen ben ik positief over de toekomst en ben ik er van overtuigd dat het uiteindelijk allemaal goed komt. Wat dat ‘goed’ ook mag zijn.’

Pag.102: ‘ Langzaam zak ik weg in een moeras van somberheid en negativiteit. (...) Geheel in de geest van de Baron von Munchhausen trek ik mij aan de haren uit de modder en geef mij, de vaste grond weer onder de voeten, een harde trap tegen mijn, inmiddels niet meer zo strakke, achterwerk. (...) Het plezier, de zin en de positiviteit keren terug. Dit wordt gevierd met een dagje sauna. Niet te lang natuurlijk, dat is te gezond.’

Pag.187-188: ‘ Het is...

31 jul

(...)

Het is apart om de wereld ineens vanuit een heel ander perspectief te zien en tot de conclusie te komen dat het eigenlijk niet zoveel anders is.

(...)

Het is maf te constateren dat alle clichés waar blijken te zijn.

Het is wat je ervan maakt.

Het is zoals het is.

Recensie/Extra: Zie ook: <http://mafberichten.nl/nieuws/>

Op woensdagavond 26 september sloot SHON-voorzitter An Cremers de allereerste landelijke NAH-week af tijdens de boekpresentatie van Gerard de Bruin. (...) Gerard overhandigde het eerste boek aan journaallezer Rob Trip, die ook ambassadeur van de Hersenstichting is. An keek in haar speech terug op de allereerste NAH-week en keek ook alvast vooruit naar de volgende NAH-week in 2013. Lees meer [in dit persbericht](#). (...) De eerste tijd kon hij niet praten en communiceerde hij uitsluitend via de laptop. Een vriend tipte hem om een blog te gaan schrijven. Dat blog groeide en er kwamen steeds meer reacties. De Bruin: ‘Die uit de hand gelopen hobby werd uiteindelijk mijn werk’.(...). Rob Trip kreeg het manuscript van De Bruin en las het in één ruk uit. Volgens Trip is het aan de ene kant een aangrijpend boek over wat De Bruin en zijn gezin allemaal overkomen is. Aan de andere kant laat het ook de bewonderenswaardige manier zien waarop hij in het leven staat. Trip: “Gerard verdomt het om zijn leven te laten beheersen door zijn NAH. Hij laat zich niet van het pad afbrengen dat hij wil lopen. Dat is pure levenskunst, waar ik grote bewondering voor heb. We zijn dankbaar en vereerd dat hij een euro van de opbrengst van zijn boek aan de Hersenstichting afstaat.”